

ARAL NG DIYOS ANG PAGKAKAISA NG IGLESIA NI CRISTO

Ang pagkakaisa ay isa sa mga pangunahing katangian ng Iglesia Ni Cristo na ating kinaaaniban. Sa lahat ng gawain at aktibidad na may kinalaman sa ating paglilingkod sa Diyos ay nagkakaisa tayo. Saanmang lokal ng Iglesia tayo nakatala, ang isinasagawa natin dito na mga pagsamba at paglilingkod sa Diyos ay kaisa ng isinasagawa sa lahat ng lokal ng Iglesia Ni Cristo sa buong mundo.

May mga humahanga sa pagkakaisa na tinutupad natin sapagkat alam nila na solido ang kaisahan natin sa loob ng Iglesia. Subalit, mayroon ding tumutuligsa nito. Inaakala ng iba na inimbento lamang natin ang aral tungkol sa pagkakaisa ng Iglesia Ni Cristo. Anuman ang iniisip nila tungkol sa pagkakaisang tinutupad natin, mahalaga na sa panig nating mga kaanib sa Iglesia Ni Cristo ay lubos nating nauunawaan ang saligan ng kaisahan natin.

Ang saligan ng Iglesia Ni Cristo sa pagkakaisa ay ang aral ng Panginoong Diyos na nakasulat sa Awit 133:1 na: “Masdan ninyo, na pagkabuti at pagkaligaya sa mga magkakapatid na magsitahang magkakasama sa pagkakaisa!” Sa paningin ng Diyos ay napakabuti na ang magkakapatid ay magkakasama sa pagkakaisa.

Itinuro ng Panginoong Jesucristo, sa Juan 17:9 at 11, ang pagkakaisa ng Kaniyang Iglesia. At sa Unang Corinto 1:10 ay itinuro rin ng mga apostol ang lubos na pagkakaisa ng Iglesia Ni Cristo.

May ibang mga organisasyon sa mundo na nagsisikap din na magkaisa. Subalit, hindi matutularan ang kaisahan sa loob ng Iglesia Ni Cristo. Sapagkat sa labas ng Iglesia, sila-sila lang ang nagsisikap na magkaisa. Samantalang ang kaisahan sa Iglesia, ayon sa Juan 17:21 at 23, ay hindi lamang kaisahan ng mga kaanib nito kundi kaisa rin dito ang Diyos at si Cristo. Kaya, ang uri ng pagkakaisa ng Iglesia ay lubos na pagkakaisa.

Samakatuwid, sagrado o banal ang kaisahan natin. Kung pinupulaan man ng iba ang ating kaisahan, mananatili tayong naninindigan sa panig ng aral na ito ng Diyos at hindi natin ito sisirain kailanman.

Dapat tayong manindigan sa panig ng pagkakaisa sapagkat, ayon sa Roma 12:4-5 at Colosas 1:18, ang kalagayan ng Iglesia Ni Cristo sa harap ng Diyos ay iisang katawan. Bagama't marami ang sangkap nito at magkakaiba ang gawain, gayunma'y kailangang magkaisa ang mga sangkap nito alang-alang sa kapakanan ng buong katawan. Kaya, ang Iglesia ay tinuruang maging isa.

Kapag ang mga sangkap ng katawan o Iglesia ay nagkakabaha-bahagi, mapipinsala ang buong katawan. Kaya ang lahat ay dapat nagkakaisang gumagawa para sa ikabubuti ng kabuuan. Tandaan natin na ang Diyos mismo ang nag-ayos at gumawa na ang Iglesia na maraming sangkap ay maging isang katawan lamang, ayon sa Unang Corinto 12:18 at 25. Minagaling Niya ito upang huwag magkaroon ng pagkakabaha-bahagi sa Iglesia. Kaya, ang mga sumasalungat o sumisira sa pagkakaisa ng Iglesia ay sumasalungat sa minagaling at sa layunin ng Diyos.

Ayon kay Apostol Pablo sa Unang Corinto 3:3-4, hindi maituturing na sa Diyos at kay Cristo ang mga taong nagkakabaha-bahagi. Manapa, ang mga gayon aniya'y "mga sa laman pa" at "nagsisilakad ayon sa kaugalian ng mga tao." Ang gayon ay hindi kay Cristo, batay sa Roma 8:9. Umanib man ang tao sa tunay na Iglesia, sa layunin niya na siya ay maging kay Cristo, subalit kung ayaw naman niya sa pagkakaisang tinutupad dito, ay nawawala rin ang kaniyang karapatan na maging kay Cristo. Ayon sa Santiago 3:14-15, ang kinaroroonan ng pagkakampi-kampi o ang hindi nagkakaisa ay sa diablo. Hindi sa Diyos ang nagkakabaha-bahagi.

Kung gayon, ang naninindigan sa pagkakaisa ang sa Diyos sapagkat ang pagkakaisa ay aral ng Diyos. Ang lubos na pagkakaisa na tinutupad sa Iglesia Ni Cristo ay isa pang katibayan na ito ang tunay na sa Diyos. Kaya, sa Ikalawang Corinto 13:11, ipinapayo sa atin ng mga apostol na manatili tayo sa pagkakaisa upang manatili tayong sa Diyos at upang manatili Siya at ang Kaniyang pag-ibig at kapayapaan sa atin.

Kapag nagkaroon ng pagkakabaha-bahagi sa Iglesia Ni Cristo, masisira ang kabuuan nito na pawang iisa. Tandaan natin na ang

Iglesia ay itinulad sa katawan na si Cristo ang Ulo. Ang katawang ito, ayon sa Efeso 4:4-6, ay iisa na may isang pananampalataya, isang bautismo, iisang Diyos, at iisa sa lahat ng bagay. Kaya sa lahat ng sandali ay dapat pamalagiin ang pagkakaisa sa Iglesia.

Upang mapanatili ang pagkakaisa sa Iglesia, mahigpit na itinagubilin ng mga apostol noon, at siya ring itinatagubilin ngayon ng ating Namamahala na, “Huwag ninyong gawin ang anuman sa pamamagitan ng pagkakampi-kampi” (Filipos 2:2-3). Kaya ang utos sa mga Cristiano, sa Unang Corinto 1:10, ay malubos sa isa lamang paghatol:

Ngayo’y ipinamamanhik ko sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng pangalan ng ating Panginoong Jesucristo, na kayong lahat ay mangagsalita ng isa lamang bagay, at huwag mangagkaroon sa inyo ng mga pagkakabaha-bahagi; kundi kayo’y mangalubos sa isa lamang pag-iisip at isa lamang paghatol.

At upang magkaisa sa paghatol ang Iglesia, iisa lamang ang nagpapasiya, ang Tagapamahalang Pangkalahatan ng Iglesia. Batay sa Gawa 15:1-2, 12-13, at 19-20 (*Magandang Balita Biblia*) ay ganito ang ginawa ni Apostol Santiago, ang Namamahala sa Iglesia Ni Cristo noong unang siglo, nang may bumangong pagtatalo. Ang ganitong suliranin ay maaaring makalikha ng pagkakabaha-bahagi dahil sa pagkakaiba ng mga isipan at opinyon.

Kaya upang hindi magkaroon ng pagkakabaha-bahagi sa Iglesia noon, nagtungo ang mga kapatid sa Jerusalem, na kinaroroonan ng Namamahala sa Iglesia, hindi upang ipilit ang kanilang gusto, kundi upang malaman ang ipapasiya ng Pamamahala na siya nilang pagkakaisahan. Doon ay isa lamang ang nagpasiya: ang Tagapamahalang Pangkalahatan. Hindi niya sariling kapasiyahan lamang ang inilagda niyang hatol “kundi minagaling ng Espiritu Santo,” ayon sa Gawa 15:28; kung gayon, ang kaniyang pasiya ay may patnubay at pagpapatibay ng Diyos sa pamamagitan ng Espiritu Santo. At nang makarating sa mga kapatid noon ang pasiya ng Namamahala, tinanggap nila ito nang may kagalakan, ayon sa Gawa 15:30-31 (*MB*).

Hindi ba ganiyan din ang damdamin natin kailanma't tinatanggap natin ang pasiya ng Pamamahala? Sapagkat sumasampalataya tayo na ginagawa nila ang gayong pagpapasiya sa patnubay ng Espiritu Santo at para sa ikabubuti ng Iglesia.

Dahil sa pagkaunawa nating ito kaya naninindigan tayo sa kaisahan ng Iglesia. Kung kailangang magtanggi tayo ng ating sariling kagustuhan at magpakasakit ay malugod nating gagawin alang-alang sa pagkakaisa ng Iglesia. Alam nating ang Diyos ang unang-unang nalulugod sa pagsasagawa natin nito. At ito ay para rin sa ikabubuti natin, sapagkat sa pamamagitan ng ating pagsunod sa mga kalooban ng Diyos ay lalong tumitibay ang ating pag-asa sa pagtatamo ng kaligtasan at ng pangakong buhay na walang hanggan.

PAGSAMBANG PANSAMBAHAYAN
BATAY SA LEKSIYONG BINALANGKAS
NG KAPATID NA ERAÑO G. MANALO
SABADO/LINGGO: MARSO 20/21, 2021